

KIS HÍR

„Eső Esik!” (lásd 90. l.)

okon,
ogom
eress
hány
rven-
é be,
ltam.

r 6. sz.

PÉTER ÉS AZ Ő FÓKÁJA.

— Elbeszélés a tengerész-életből. —

(Folytatás.)

GY HÉT mult el s egy napon láttam, hogy Pista és Ferkó valamit suttognak. „Adjuk neki, adjuk neki, ő ugy is szenved! Talán csak jó még segély,” szolt Ferkó. — És egy palaczk vizet hoztak nekem. — Sejtettem, hogy ez utolsó maradék vízkészletünkéből s kértem, hogy tart-sák meg; de ők nem tágitottak s végre is én oltottam szomjamat a drága itallal, mig őket a szomjuság gyötörte.

Ezután ismét csak néztünk a távolba s egyszer Ferkó végre fölkiáltott:

„Nézzétek, ott észak felé egy kék pont látszik! Felénk közeledik.”

„A szárazföld felől fuj a szél, talán hoz hajót,” szolt Pista.

A szél nagyon enyhe volt s attól féltünk, hogy az éj leszáll, mielőtt hajó jönne, s a sötétségben aztán meg nem látnak minket. Csakugyan este lett s én elaludtam. Reggel felé Ferkó szavára ébredtem föl. „Hajó! hajó közeledik,” kiáltotta s én eleintén azt hittem, hogy csak álmodom; de észak felé tekintve, tisztán láthattuk mindnyájan a hajót, amint kiterjesztett vitorlákkal közeledett.

„Csakugyan hajó közeledik felénk,” szolt Pista ragyogó arccal.

„De meg fognak-e látni bennünket?” szoltam én kételkedve s e szavakra társaim is elkomolyodtak és méltán. Hajónk egészen víz alatt volt, csak az árboczfá nyult ki magasra s ennek tetején ültünk mi, ugy, hogy csak igen közélről lehetett minket észrevenni. Feszült aggodalommal lestük a hajót, — mindközelebb jött s midőn már elég közelnek hittük, integettünk és kiáltottunk, de hiába. Hangunk gyenge volt, alkalmasint nem hatott el a hajóig, nem vettek észre minket s mi kétségbeesve láttuk, miként távozik a hajó és hagy minket szörnyű helyzetünkben.

Pista is elvesztette végre jó kedvét, de még mindig igyekezett vigasztalni. „A honnan egy hajó jött, onnan jöhet több is,” szolt s én nem mondtam ellen, nem szoltam semmit, mert erőm elhagyott s behunyt szemmel vártam az éh-halált.

„Igyekezünk kell még egy kis élelmet kutatni elő a hajóból,” szolt Pista Ferkóhoz. „Szegény Péter elájult a gyöngeségtől.” Pedig én még tisztán hallottam szavaikat, de szólni nem birtam többé.

„A hajóban van még elég eleség, de a cabin-ok tele vannak vízzel; hogy hozzuk elő?” szolt Ferkó.

„Egypárpillanatot csak megbirunk lenni víz alatt, a járást tudjuk hajónkban, így hát talán sikerül valamit hamar összeszednünk.”

„Ferkó
E
borito
radtan
vártan
hittem
kísérle
sejébe
már c
tottam
rább s
Csakh
met, g
mélet
dolato
perce

N
eszmél
hideg
életet
bor sz

„M
jó Fer
tudtam
tenger
tom s
jutott
zetünk

„T
egy ki
még c
egybe
tem,
tunk.
megme
megrag

Me
boldog

„Én örömet megkísértem,“ szolt Ferkó.

Ezzel lebecsátkoztak a vízzel borított fedélzetre s én magam maradtam a magasban. Vártam, sokáig vártam; de nem jöttek vissza; ugy hittem, hogy belevesztek vakmerő kísérletökbe s megfultak a hajó bensejében. Tudtam, hogy magam is már csak néhány órát élhetek s ohajtottam, hogy a halál mentül hamarabb szabadítson meg kinaimtól. — Csakhamar homályosodni érzém elmémet, gondolataim összefolytak s eszmélet nélkül feküdtem. Utolsó gondolatom az volt, hogy megjött végső percem, meghalok.

Nem tudom, meddig voltam így eszmélet nélkül. Egyszerre valami hideg nedv érinté ajkaimat s új életet öntve belém, néhány csepp bor szaladt végig torkomon.

„Még él! még él!“ kiáltott a jó Ferkó s én hamarjában nem is tudtam, hol vagyok; csak midőn a tenger végtelen tükrét s Pista barátom szomorú arcát láttam, akkor jutott ismét eszembe szomorú helyzetünk.

„Találtunk egy palaczk bort, meg egy kis rizst,“ szolt Pista. „Ferkó még egyszer le akart menni, hogy egyebet is keressen, de nem engedtem, mert először is majd belefutunk. A rizs kissé nedves, de azért megment az éh-haláltól. — Próbáld megrágni.“

Megkísértettem, de nem tudtam boldogulni a kemény, nyers rizszel;

hanem a bor egészen fölűditett volt, úgy hogy ismét teljesen eszméletnél voltam. Egyszerre Ferkó ismét megszólalt:

„Hajó jó! hajó ... egy ... két csónak! közelednek felénk!“

Pista oda nézett s csakhamar szolt: „Czethalat üznek sajkákon; látom, hogy veri a czethal farkával a vizet. Ha a czethal felénk tartana, akkor a csónakban levők is erre eveznek és meglátnak minket s megvagyunk mentve.“

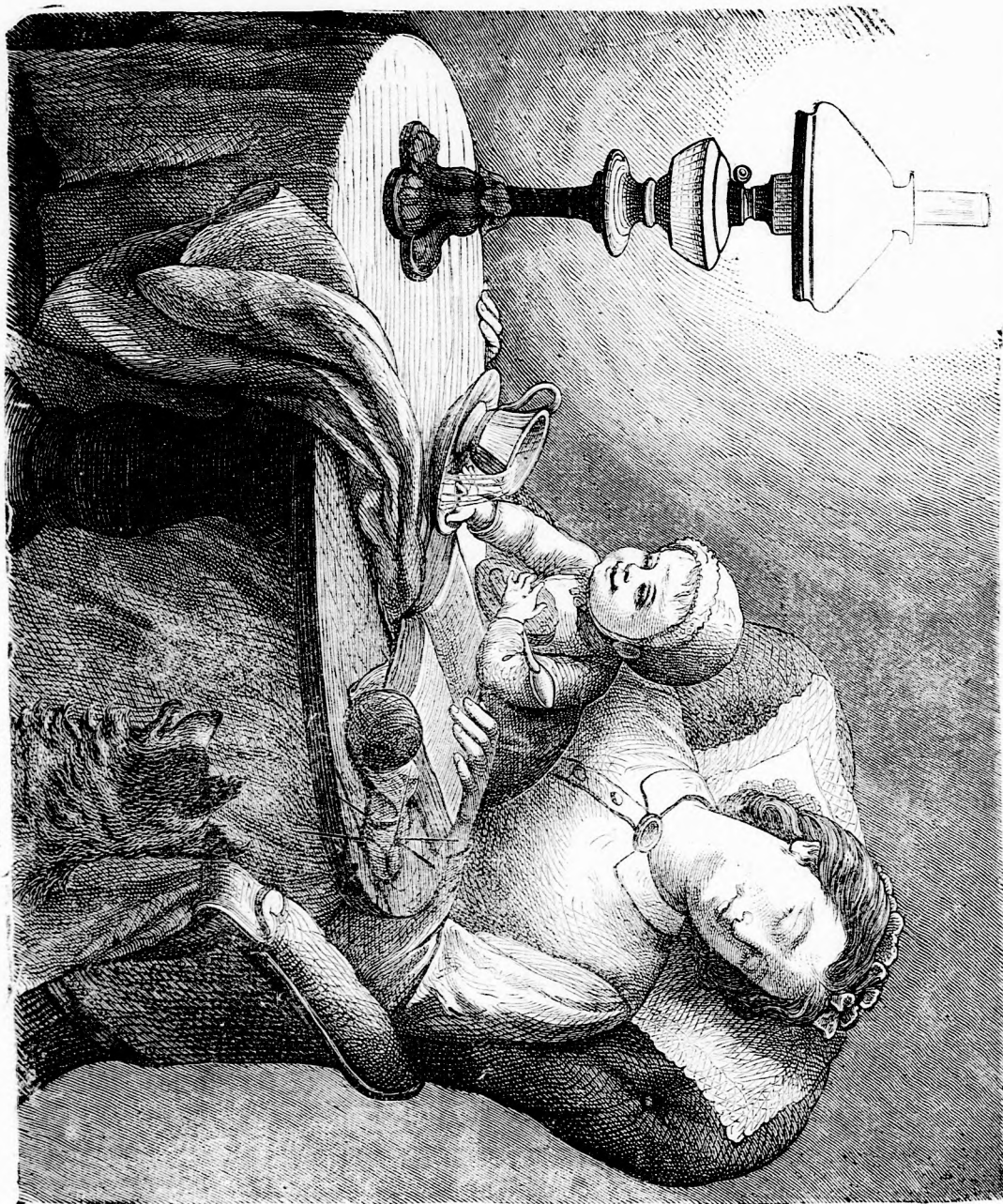
„A czethal pedig felénk tart — egyik csónak is közeledik;“ szolt Ferkó. „Oh! meg fognak látni minket, bizonyosan meglátnak,“ ujjongott a jó fiu.

Feszülten kísértük a csónakban levő emberek minden mozdulatát, jól láttuk őket, de ők nem látszottak minket észrevenni. Oly közel voltak, hogy ismét kiáltoztunk feléjük; de hangunk csak tompa hörgés volt, elgyengültünk már mindnyájan s így nem hallották meg szavunkat. Láttuk, amidőn az egyik csónakból szigonyt vetettek a czethal után; a szigony talált s a czethal a víz alá merült, maga után vonva a szigonyra erősített kötelet.

Most attól függött megmentésünk: hol fog a czethal ismét fölszínre kerülni s mely irányba fog szökni akarni; néhány percz múlva csakugyan ismét látható lett a megsebezett állat, de jókora távolságban; tőlünk ellenkező irányban kezdett

(Folytatása a 86. lapon.)

VAD LACZI KISDED-KORÁRÓI. (lásd 88. l.)

ELEFÁNT-VADÁSZAT AFRIKÁBAN. (lásd 95. l.)

(Folytatás a 83. laphoz)

uszni, a esónakosok utána siettek s mi újból csalódva, kétségbeesetten maradtunk veszedelmes helyzetünkben.

Kiáltoztunk, lobogtattuk ruháinkat, de mind hiába; a czethalászok egészen el voltak foglalva a vad üldözésével; bármily közel voltak, nem vettek észre minket s mindig tovább, tovább eveztek, míg végre ismét eltűntek szemünk elől.

Szótlánul, kétségbeesve ültünk, midőn Ferkó harmadszor is felkiáltott:

„A hajó visszatér! Megint felénk jő!”

Csakugyan úgy volt; a hajó, mely néhány óra előtt elhaladt mellettünk, ismét közeledett felénk; nagy fehér vitorlái mindig világosabban tüntek fel; üde, erős szellő fujt s gyorsan hozta közelebb a hajót, úgy hogy csakhamar láthattuk már az embereket is a fedélzeten.

„Egyenesen felénk tartanak,” szolt Pista; „ha távesöveikkel nézgetnek, okvetlenül meglátnak minket.”

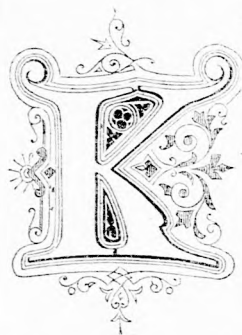
(Folytatása következik.)

KÉRDÉS ÉS FELELET.

Mi drágább a jó tanácsnál?
Halljuk! Mi a felelet?
Jó tanácsnál drágább a jó,
A nemes cselekedet.

AZ ÁRVEREZÉS.

— Igaz kis történet. —

ÉRLEK Nettikém, ne is említsd, hogy új ruhát akarsz kérni mamától,” szolt Lajos nővérehez. „Jó még ez a ruhád, elhordhatod.”

„De miért ne kérnék? Mama mindig örömet teljesíti kérésünket, ha valami hasznos vagy szükséges dolgot kérünk,” szolt Netti.

„Most nem teljesíthetné. Édes atyánk bajban van, nem költhet reánk s mi csak szomorúságot okoznánk neki, ha olyant kérnénk, a mit meg nem adhatna.”

„Hát csakugyan igaz? Hallottam ma az iskolában, hogy az a kövér fakereskedő beperelte édes atyánkat és hogy el fogják adni mindenünket, még házunkat is; de én nem hittem.”

„Pedig igaz,” szolt Lajos könyezve s Nettike, ki még alig volt tiz éves, így nem igen értette a dolgot, s könyezni látván testvérét, maga is sirva fakadt.

Lajos, ki már tizenhárom éves, igen eleven eszü fiu volt, látta a veszedelmet, mely szüleit fenyegette. Atyja a városkának egyik legbecsületesebb polgára volt; mig jól ment a dolga, mindenki jó barátja volt; de mikor többféle szerencsétlenségek érték, eltűntek a jó barátok s mindnyájan csak hasznót akartak huzni a

jó ember balsorsából; adtak neki pénzt kölcsön, de oly uzsorával, hogy nem győzte hitelezőit kielégíteni és mikor a határidőre fizetni kellett volna s nem tudott, szivtelenek voltak, kivált egy kövér fakereskedő nem nyugodott addig, míg végre ki nem tüzték a napot, melyen Lajos atyjának minden vagyona, még szép kis lakóháza és kertje el is fog adatni, hogy az adosságok kifizettessenek.

A szomoru nap megérkezett. Lajos és Netti az első emeleti szobában ültek, ott volt anyjok is és édes atyjok, kit szomorúsága beteggé tett ugy, hogy szótlannul és meredt szemekkel ült egy karszékben.

Déltájban megjelent a hivatalnok, ki az árverést rendezte; a földszinti szobában sok ember gyült össze, kik meg akarták volna venni a házat és azt hitték, hogy majd olcsón hozzájutnak. De voltak olyanok is, kik sajnálták a szerencsétlen családot s maga a hivatalnok is így szólt:

„Kár, hogy e derék családnak legalább a házat és kertet nem lehet megmenteni; ha ez megmaradna nekik, akkor idővel becsületes munka és szorgalom által megint rendbeszedhetnék dolgaikat.“

„Abból ugyan semmi sem lesz,“ szólt a kövér fakereskedő, ki szintén ott volt s már előre örült annak, hogy majd ő fogja olcsó áron megvenni a szép házat és kertet.

Mialatt az előkészületek megtették az árverezésre, megnyílt az ajtó s belépett Lajos és Nettike; Lajos szomoru, de nyugodt volt, míg

a leányka szemei ki voltak sirva. Mindketten szerényen egy sarokba huzódtak és aggódva várták, mi fog történni.

„Szegény gyermekek!“ szóltak az emberek minden oldalról; csak a kövér fakereskedő nézett gunyosan reájok.

A hivatalnok végre elfoglalta helyét az asztalnál, felolvasta a hivatalos hirdetést, hogy a törvényszék ítélete szerint a ház és kert annak adatik, a ki legtöbbet ígér érte s aztán hangosan kérdezte:

„Ki mennyit ígér?“

A kövér fakereskedő szólni akart, de ekkor előlépett Lajos és felkiáltott:

„Itt van egy takarékpénztári könyv 100 frtról, nagy bátyámtól örököltém, ez az én tulajdonom. Én ígérek tehát 100 frot. Gazember, a ki többet ígér.“

Mindnyájan bámulták a bátor fiút, kinek arcza kipirult e szavaknál; a kövér fakereskedő ismét szólni akart, de minden oldalról azt kiáltozták az emberek: „Igaza van a fiúnak! Igaza van! Aljas dolog volna tönkre tenni e becsületes családot.“

A kövér fakereskedő dühöngött mérgében, de az általános zugás ellen nem mert semmit tenni, s hosszu orral távozott; más vevő nem jelentkezett és így a ház és kert Lajosé maradt, ki természetesen visszaadta szüleinek. Atyjának dolgai csak kamar jobbra fordultak, kifizette adosságait és jóletben élt, mit aztán Lajos nagy korában is örömmel emlegetett.

SZÉPSEG.

Akkor szép a láb,
Ha szegényhez megy.
Akkor szép a száj,
Ha imát rebeg.

Akkor szép az arcz,
Ha derűt mutat.
Akkor szép a szem.
Ha jókat kutat.

Legszebb az a kéz,
Mely ápol, ha kell.
S akkor szép a fül,
Ha jóra figyel.

VAD LACZI KISDED KORÁBÓL.

(Képpel a 84. lapon.)

SOK csinjét mondtam el már Vad Laczinak s ti mindannyiszor bizonyosan megcsóváltatok fejeteket ezen a kis Rontó Pálon.

Mikor Laczi még bölcsőbeli baba volt, már akkor is kilátszott belőle, hogy ez lesz a legpajkosabb valamenynyi pajtása közt.

Mikor tehát ölbeli gyermek volt, egyszer édes anyja ölében aludt, míg a jó mama könyvben olvasott és harisnyát kötögetett az ő kedves kis nyughatatlan fiaeskája számára, de a ki most nyugodt volt, mert a mint mondtam, aludt.

A jó mama addig olvasott, addig olvasott: míg egyszer csak elfáradt a nézésben s szeme lecsukódott.

Hah! A kis álnok. Nem aludt, csak úgy tetteté magát, csak azt leste, hogy édes mamája elaludjék.

Megmozdul. Szeme hamiskásan sugárzik, mert valami csinyen töri kis fejét.

Valljon, mit akarhat?

Tán tovább kötni a mama kezén lévő harisnyát, hogy, mire fölébred, azt készen találja?

Mily gondolat! Hiszen még csak ölbeli gyermek, aztán fiú is, a mi azt jelenti, hogy kis férfiú. Férfiakhoz pedig nem illik a kötés.

Vagy tán a lámpát akarja felborítani? Hm! Ez már valami. Ez új imponztor-ság volna. De hajh! — a lámpás messze áll; rövidke karjával el nem érhetné.

De minek távol keresni, mikor közel is akad! Hiszen ott van keze ügyében a kávécsészé. Mama elfeledte kiinni belőle a maradékot, és — Vad Laczika nem lett volna Vad Laczika, ha az ily alkalommal nem élt volna.

Egy, kettő — és markába szoritja a kávécsészt.

Három, négy — a zsemlye is birtokában van.

S no most még egy kicsit — nyujtózódik, kapaszkodik — megvan! Kezébe kapta a csészét is! — és — ott csorog le a findzsa aljára a meghűlt kávé, mely már a cizcizának sem jó.

Ott csorog csakugyan az abroszon végig a kávépatak és hogy tócsát csináljon belőle, Laczika kövér kis kezével ugyancsak pacskolt bele, mintha csak mosdótál lett volna. Milyen fényűzés! Kávéban még a császár sem mossa kezét.

Van drága dolga az abrosznak. Kávéval szépen ki van már arra pingálva Magyarország mappája. Jut a fehér harisnyának is egynehány tartomány.

Mit mond mama, ha majd fölébred?

Meg sem fogja tudni, ki cselekedte. Nyilván Bundás volt, a kis bodor kutyácska, Laczinak bolondos játszótársa.

De ha mama megtudta volna is? — amint hogy igazán meg is tudta.

Jaj, Laczika, kikapsz!

Kikapott ám. Édes anyja, hogy fölébredt, az orcájára két nagy — csókot nyomott neki s össze-vissza szidta őt irtóztató rosz, édes kis vad Laczi fiának!

MIRE JÓ A PAMLAG?

A pamlagnál igazán,
Nincsen jobb butor talán.
Mint a kecske ugrálunk rajt.
Csinálunk nagy robajt, zsvajt.
Hol alája, hol mögéje,
Hol melléje, hol föléje.
Csuszkálunk,
Bujkálunk,
Mig egymásra találunk.

S vajmi jó az, gyermekek,
Ha testünk rajt hempereg.
A pamlagnál igazán
Nincsen jobb butor talán.
Pompás ez a kerevet,
Csak egy a hibája
Mondja fia, lánya:
Rajt nyugodni nem lehet.

„ESŐ ESİK!”

(Képpel a czimlapon.)

ZUHOG, suhog az eső —
Van-e nálad esernyő?

Csittog-csattog, ha lejön,
Pitteg-pattog a kövön.

Jaj, a cipő megázik,
A lábacska megfázik.

Eszti, ez nem jó lesz így:
Kérünk fedél alá vigy.

Zuhog-suhog az eső —
Eszti, van-e esernyő?

Pitteg-pattog, jajajaj —
Ha megfázunk, nagy a baj!

No jertek hát, kis baglyok.
Fölétek ernyőt tartok.
Mama n a p ernyője ez —
De mert még kis lányok vagyunk
Nekünk jó esernyő lesz.

A „KIS LAP” PÁLYÁZATA.

„Hogyan töltöm én a napot?”-féle kérdésre számos pályamű érkezett be; de miután köztök a megszabott három legjobbánál még több legjobb is van: többet közlünk a megállapított számmal.

III.

KEDVES FORGÓ BÁCSI!

Reggel korán keltem fel s legelőször az imádsághoz kezdtem: — imádságom az Isten jóságát áldotta s kértem segélyét ezutánra is; segélyét, mely oly atyailag nyilvánul minden teremtményei iránt, segélyét, mely világító éltető napjában mind a jók, mind a gonoszokra feljön. Áldottam jóságát, hogy szülőket, tanítókat adott, kik lelkileg és testileg gondoskodnak rólam.

Miután reggeliztem s édes anyám kezét megcsókoltam, az iskolába kellett

sietnem, minthogy az iskola éppen ma kezdődött; az iskolába menve, barátaimra találtam, kik lezkejeiket tanulták. Ezt látva én is bele nyitottam és tanultam; midőn föladásomat már tudtam s készültem egy osztálytársamnak felmondani: csengettek, s mi csendes illendőséggel foglaltuk el helyeinket, 2 percz múlva a tanár lépett be, és mi köszöntéssel fogadtuk őt.

Imádság után a tanár kezdett magyarázni a híres Leonidás királyról, hogy mily dicső tetteket vitt az véghez, és hogy áldozta fel magát a hazáért. Ezzel telt el az óra.

Azután más tanár jött és a természettudományokról beszélt, ezek között különösen az állattant és benne az embert emelte ki, hogy mily kitűnő tettekre hívta a teremtet! Az ember szabad akarat és gondolkodás által tűnik ki, mely tulajdonságok az embert az állatok fölé emelik. A tanulásra szabott 3 óra letelt és ime most haza megyünk; otthon édes mama, miután szokás szerént köszönve kezét csókoltam — a nekem éppen ma süttött kis cipőt adja, megsimítja arcomat s édes, édes biztató szavakkal szól: csak jó légy édes kis fiam, csak tanulj, mert a szegény ember csak tanulás által boldogulhat. Oh Istenem, milyen jó anyám van nekem! Milyen jó a kinek gondos mamája, és édes apja van, én Istenem, milyen jó annak a ki nem árva! Édes apám éppen most jön az irodából, megyek eleibe, hogy kezét csókoljak — és ime a „Kis Lap” 26-dik számát hozza. Délután van, — előttem a már elolvasott lap, lelkemben sok szép gondolat. Szegény „Árva kis Mariska!” Szegény öreg „Erzsók néni!” csak fon, egyre fon ruhácskát, köténykét az unokáknak, ümögöt, szemfödöt magának — Csak bizzék öreg néni, a jó isten nem hagyja el azokat, a kiket szeret!

Nem tudtam, mit tesz „ümög” mig bátyám meg nem magyarázta, hogy „ing.”

Szegény
Pestre az
Forgó bácsi

Ugy-
nagy is le
oda megy
bácsit.)

Most
hogy mi
Elmegyek
mamától
jó mézzel
jek sétál
játsszuk
Jaj, hogy
ha meger
kát! Az
kik hozzá
kozzunk!
bácsi! —

SZERET

Éltem
hogy isko
igaz, hogy
jutott bir
meghozatt
ez idő óta
a „Kis
a „Kis I
azt írja a
Lap” olva
a „Kis
örömem
írason” u
jemet, és

(Itt
F. b.) A
kérdézn.
Hogy iga
gel amin
emelem
igy nem
elköltve

Szegény bácsikám! holnap indul Pestre az egyetemre, — vigyázzon rá Forgó bácsi! (Lesz rá gondom. F. b.)

Ugy-e szép az a Pest? — de nagy, nagy is lehet ám! Majd mikor én is oda megyek! (Látogassa meg Forgó bácsit.)

Most már leülök és megírom azt, hogy mi történt velem ma. — Leírtam. Elmegyek egy kicsit játszani, előbb kérek mamától egy kis oszonnát; a lágy cipő jó mézzel! Testvérem kér, hogy ne menjek sétálni. Jó. Itthon maradok, majd játszunk ketten a nagymama macskáival. Jaj, hogy elfáradtam! Lefekszem mama, ha megengeded! Megengedte. Jó éjszakát! Az Isten jó, megoltalmazza azokat, kik hozzá tiszta szívvvel fordulnak imádkozzunk! Jó éjszakát! Jó éjszakát Forgó bácsi! — Erzsébetváros 1871.

TOMPA ÁRPÁD.

IV.

SZERETVE TISZTELT FORGÓ BÁCSI!

Éltem ideje nyolcz év, egy és fél éve hogy iskolába járok, az apáczákhöz; az igaz, hogy az olvasás, irás, igen nehezen jutott birtokomba, de mióta édes apám meghozatta az én kedves „Kis Lapomat,“ ez idő óta jól olvasok, írok, mit csak is a „Kis Lapnak“ köszönhetek, vagy is a „Kis Lap“ szerzőinek. Nekem ugyan azt írja a gólyairás, hogy üdv a „Kis Lap“ olvasóinak, én meg azt mondom, üdv a „Kis Lap“ szerzőinek, mert minden örömem e lapban találok. A „Rejtélyes íráson“ ugyan hosszabb ideig törtem fejemet, és itt jöttem reá.

(Itt következik a helyes megfejtés. F. b.) Azt is tetszik, Forgó bácsikám, kérdezni, hogy miképen töltöm én a napot? Hogy igazán bevalljam, hát így ni: Reggel amint fölkelek, szemem az ég felé emelem és szívből imámat elmondom, és így nem sokára eljön a reggelim; ezt elköltve itt vár a kötés, irás, olvasás:

ezeket bevégezve, örömmel előveszem kedves „Kis Lapomat,“ ebből annyit olvasok, hogy sokszor már a levesem is megbidegült, mikor az asztalhoz ülök; ebéd után volna egy kis szünidőm, de ezt is a „Kis Lapnak“ szánom. Ugy de most iskolába kell indulnom. Örömmel megyek, hogy még többet tanulhassak, mert most a számadás következik, ez pedig úgy látom igen szükséges. Haza jövén uzsonna vár s ezután ismét kötés, míg a vacsoraidő eljön; bevégezve, ismét csak a „Kis Lapot“ olvasom, mivel kedves apám is szereti hallgatni. Esti ima után lefekszem, de sokszor az a végszavam: hogy honnan veszi az a Forgó bácsi azt a sok mindenféle szépeket? de szeretném ösmerni ötöt! (Ha egyszer Pestre kerül, látogasson meg, Mariska hugom. Örvideni fogok, ha megismerkedhetünk. F. b.) Isten önnel tisztelője

MICHEL MARISKA.

(A pályaművek vége a jövő számban következik.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Buzeskö Mariska pályaműve megfelelő; csak az a furesa benne, hogy az egész, nem rövid cikk — egy mondatból áll! Sehol benne pihenő pont. Pedig még a harisnyakötés sem történik egy pamutszállal; pedig, ugy-e Mariska, a kötésben is csinál néha egy-egy csomót?

Schön Mina bajai kis olvasóm dolgozatából örömmel értém meg, hogy tiszteletben tartja az ur napját és ilyenkor nem dolgozik. Reményilem, hétköznapi annál dolgozabb. —

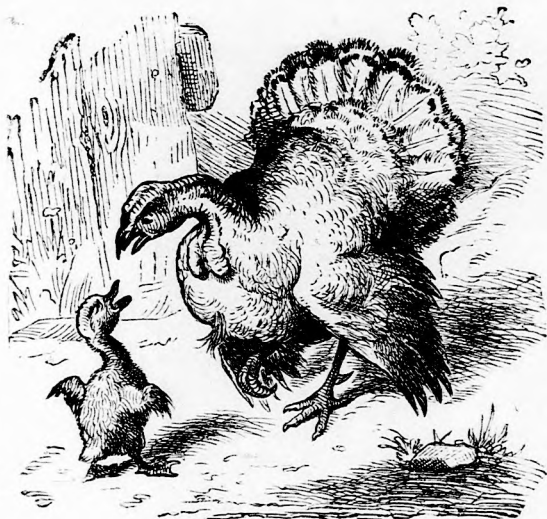
Gyomára Grim Zsigmond vagy Grimm Sámuel olvasója a „Kis Lap“nak? Mert a levél alatt nincs név. De a feladatra jött válasz jó.

MESE A RUT KACSAFIRÓL.

(Folytatás.)

„PAT, pat, pat!” kiáltott a kis kacsák anyja
 Hogy levitte őket az alsó udvarra.
 De ezek nem bírtak eleget sipogni:
 „Ki kell innen ezt a szörnyeteget dobni!”

És jött a kanpulyka, roppant
dérrel-dúrral:

Nem cserélne nyilván fejedelmi
úrral:

Fején bibor süveg, mellén piros
rendjel

Sarkantyú a lábán. — „Hess te,
csoda! Menj el!

Menj te liba-rucza, hordd el ma-
gad, hess ki!

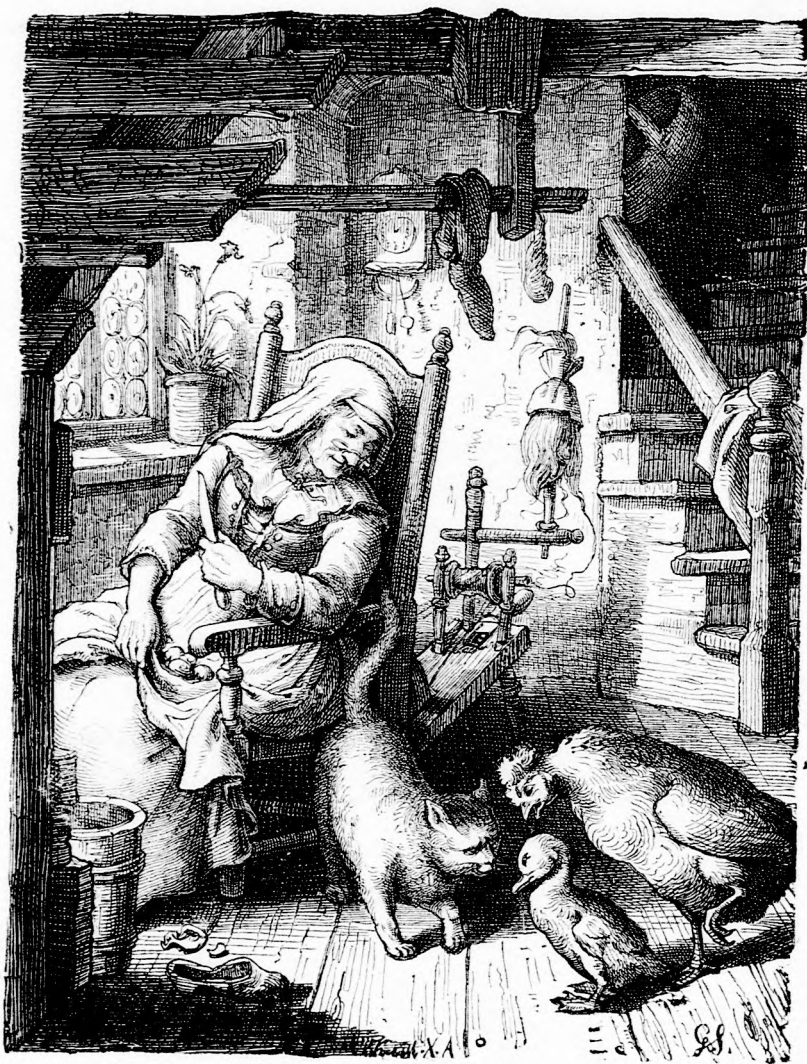
Felruglak, te ocsmány! — a sze-
med veszem ki!“

A kis boldogtalan nagyot ijedt
erre,

S rohanvást rohant el, azt se nézte: merre.

Egy nádas szélére így ért a ruczácska
Kuruttyolt a béka, megsítt a vad kácsa.
A holdnak sugára lesütött szeliden —
Fáradt kis ruczácska ott feküdt a fűben,
Feküdt, de a szemét nem hunyta álomra;
Pedig olyan bús volt s vágyott nyugalomra.

És így vándorolt ő, tovább mendegéle,
 Amidőn egy napon ódon házat ére.
 Abban vén anyóka lakott egymagában,
 Csak vén tyúk és macska volt még a házában.
 „Vajjon ki jön, mi jön?” az anyóka kérdi.
 „Jaj, e rut ruczácska a szememet sérti!”
 S dorombolva kérdi őt az öreg eziczka:
 „Tudsz-e fogni, hugom? Nem? No credj vissza!”

ELEF
A I

GY
sz
„a
él
fa

fántot látta
kedett, hog
A falu köz
tele sással,
találtuk a r
halkan lop
észrevetiek
A hottentot
bálásokkal
is nekik k
kitani s öke
A roppant
tetve rohan
fákat, elroh
ha lenge
mindmélyeb
mindig ny
áthatlan sü
bokrokkal o
s a liánol
hogy az ele
birtak tov
már most
záport zud
dzsidákat
emelt ormá
szerü röffe
már most

„Hát a tojást tojni meg tudod-e, hugám?
 Ha tudod, hát jól van; ha nem — mehetsz! Ugy ám!“
 — „Nem értek fonáshoz, nem értek tojáshoz“ —
 — „Akkor nincs segítség — mehetsz rucza, máshoz.“

(Vége következik.)

ELEFÁNT-VADÁSZAT AFRIKÁBAN.

(Képpel a 85. l.)

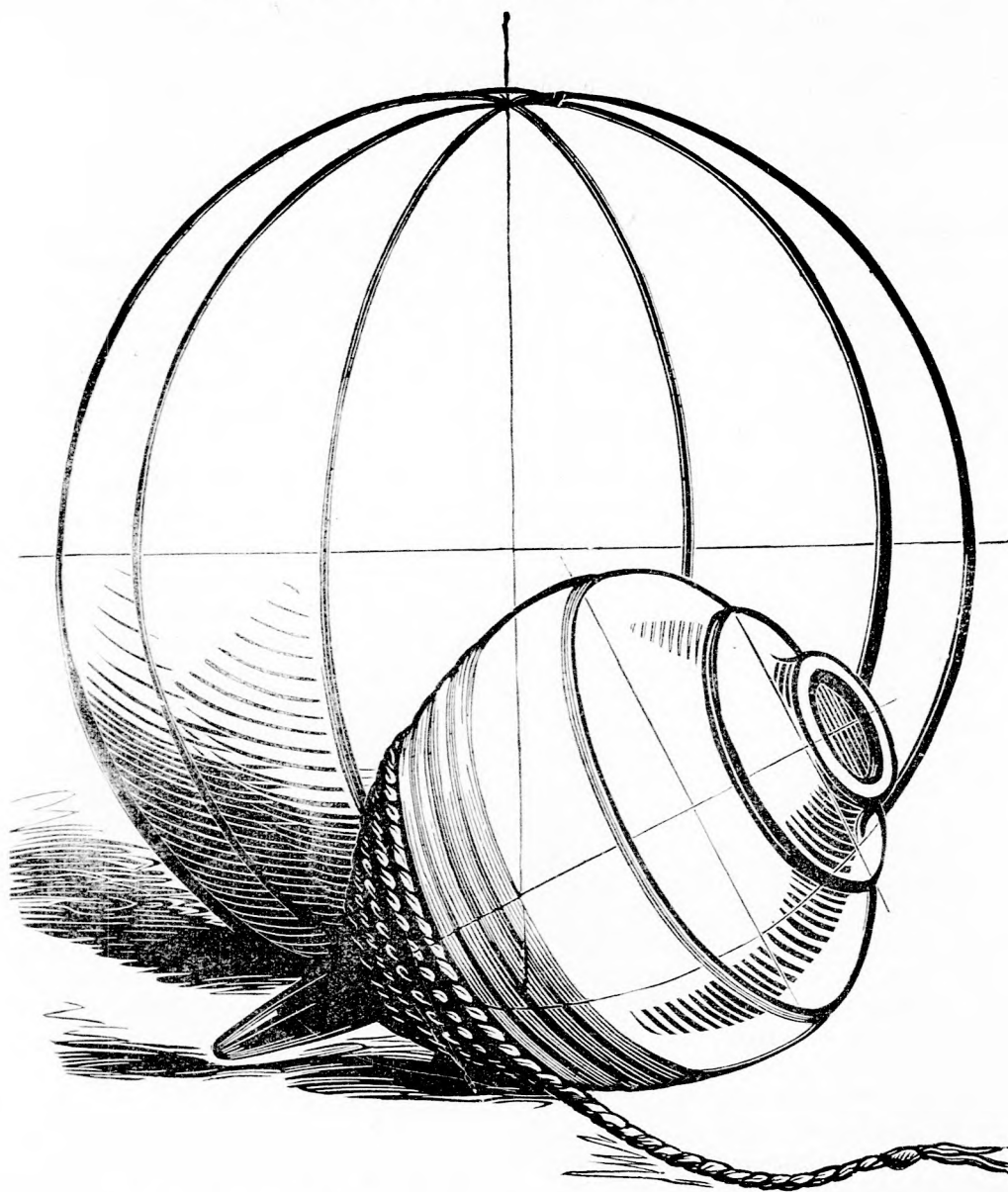
EGY NAPON — így kezdé elbeszélését egy világlátott utazó — „a hottentottákkal, kik között éltem, vadászatra indulék. A falu közelében egy csapat elefántot láttak s mindeu lakos fölkerekedett, hogy az elefántokra vadászson. A falu közelében jókora ingovány volt, tele sással, náddal és kákával. Ott megtaláltuk a roppant állatokat. Telhetőleg balkan lopóztunk ugyan oda, de azért észrevettek bennünket és megiramodtak. A hottentották pokoli zajjal, kábító kiabálásokkal utánok s csakhamar sikerült is nekik két elefántot a falkától elszakítani s őket a közel erdő felé szorítani. A roppant állatok csakugyan nagyessortetve rohantak az erdőbe, az erős szálfákat, elrohantukban, derékon törve mint ha lenge nádszálak lettek volna s így mindmélyebbre, s az üldözők ordítva mindig nyomukba. Végre a rengeteg áthatlan sűrű lett s a kuszó növények a bokrokkal oly szétválaszthatlan fonadékot s a liánok oly szoros hálót képezének, hogy az elefántok ott rekedtek — nem bírtak tovább hatolni. A hottentották már most nagy közelségről egész nyilzáport zuditottak rájuk, és éleshegyű dzsídákat röpitettek bőrükbe. Magasra emelt ormánnyal és dühös trombitahangszerű röffenésekkel, az üldözött vadak már most ellenségeik ellen fordultak.

De ezek, a rengeteg sűrűjében kétszerte ügyetlen elefántok elől ügyesen ugrottak félre s mindujabb nyilakat lőttek s mindtöbb lándzsákat furtak a szerencsétlen állatok testébe, ugyannyira: hogy szegények csakugy meredeztek a sok nyiltól s inkább hasonlítottak óriási sünekhez mint elefántokhoz.

Csodálatos, sajátyszerű látvány volt. Mármost megérkezettnek véleik a vadászok azon időpontot, hogy véget vessenek az egésznek. A benszülöttek legmerészebbjei az elefántok oszlop-vastagságu lábszáraihoz esuszva, vaskardokkal keresztül vágták azok inait. Az élő hustömegek döngve roskadtak a talajra s néhány jólirányzott késdőfés alatt csakhamar kihelték párájukat. Süketítő diadal-ordítással sietett most elő férfi és nő, nagyja-apraja, hogy az áldozatok husát egymás közt fölösszák s nem sokára a két roppant állatnak csak csontváza és belei feküdtek a szín helyén, az őserdő beljében: míg a hottentották folytonos győzelmi-bödületek alatt, dusan megrakodva vonultak vissza a faluba s több napig folytonosan nem is tettek egyebet, csak ettek, a mig tartott benne.“

A kadenciás feladatot jól megfejtették még: Degré Katicza. — Schwarz József. — Ernuszt Gyula. — Reinitz Sarolta. —

A KIS LAP RAJZMINTÁI.

Rajzoljátok először az egyenes, aztán ezekből kiindulva a körvonalakat, és pedig először készítsétek el a nagy lapdát, aztán a kisebb játékszert, a korongot vagy brügót.

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. ■

Felölős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡